

Tjugoförsta söndagen under året 2023

I Guds inre mysterium, Treenigheten, ser vi modellen och ur bilden av allt som finns till. När Gud skapar världen, låter han sig själv bli återspeglad i det som han skapar. Han vill känna igen något av sig själv i allt som finns till. Hans härlighet, hans sanning, hans kärlek kan anas i allting. Gud kan skymta fram mitt i vår verklighet. ”Aldrig kan någon utforska hans beslut eller spåra hans vägar” (Rom 11:33), skriver Paulus. Men samtidigt kan vi ändå ledas vidare av de vi ser till Gud. Även om han är större, oändligt mycket större än allt vad vi kan förstå, kan ändå minsta lilla sak i skapelsen leda oss vidare in i hans mysterium. Inget är för litet eller obetydligt. ”Minsta lilla myra kan tala om Gud”, säger Teresa av Avila.

Ingenting i skapelsen kan mäta sig med ”djupen av rikedom, vishet och kunskap hos Gud” (Rom 11:33). Men denne Gud vill göra sig närvarande i vår värld för att vi skall lära känna honom inifrån och inte bara genom det han har skapat. Därför stiger han ner i vår skapade värld och blir människa för vår skull, för vår frälsning. Han vill till varje pris komma oss nära och överösa oss med sin kärlek och nåd. När Faderns enfödde Son föds i Betlehem förändras hela historien, hela verkligheten. Guds människoblivande har präglat hela vår civilisation. Jesus Kristus vill samla alla världens folk och göra dem till ett i sin kyrka. Där vill han frälsa och helga varje människa genom sin nåd. Han talar till oss i evangeliet och undervisar oss om hur vi skall leva tillsammans. Han uppenbarar vem hans och vår Fader är och försöker övertyga oss om hans gränslösa godhet. Efter sin himmelfärd sänder han ut sin Ande över oss, ja, han ingjuter den i vårt hjärta, så att vi skall förstå Gud inifrån. Allt detta gör att vi blir infogade i kyrkans gemenskap, där Gud överöser oss med sina gåvor och gör oss till ett. Kyrkans gemenskap skall alltid återspegla den eviga kärlekens gemenskap mellan Fadern och Sonen i Andens enhet som Treenigheten är.

I Treenigheten lever Fadern och Sonen i en ständig kärleksrelation och -dialog. Genom vårt dop blir vi indragna i denna dialog. Det är det vi kallar bön. Sonen lär oss att be och säga Fader Vår. Vi får ständigt ta emot Faderns kärlek och bli alltmer lika Sonen. Allt detta utspelar sig inom kyrkans gemenskap, där vi också sinsemellan dras in i kärlekens gemenskap. Vi får både vår egen personliga identitet och vår uppgift i kyrkan genom Guds nåd. I Kristus och hans kyrka blir vi föremål för Guds ständiga omsorg, så att vi kan leva i bönens ständiga dialog och samtidigt sprida denna atmosfär av kärlek och omsorg omkring oss till alla andra i kyrkans gemenskap, ja, långt utöver alla gränser till hela världen.

I dagens evangelium ser vi ett underbart tecken på vad Gud gör med en människa och att han tar henne i sin tjänst. ”Du är Petrus”, säger Jesus till Simon, och gör honom till den klippa som kyrkan byggs på. Petrus hade precis förkunnat den tro

som vi alla i kyrkan får dela, när han säger till Jesus: ”Du är Messias” (jfr Matt 16: 18, 16). I kyrkan får vi ömsesidigt befästa varandra i vår identitet och vår uppgift. I Petri namn ligger både hans djupaste personliga identitet och den uppgift han får i kyrkan. Att vara och att göra måste bli ett för oss. Det vi är i Guds ögon är något unikt och högst personligt. Samtidigt är det något som bär frukt för gemenskapen, något som kommer andra till godo, Naturligtvis är Petri uppgift något stort och viktigt som skall leva vidare i påvens uppdrag. Petrusämbetet är klippan på vilken kyrkan är byggd. Men var och en av oss är unik och har en personlig kallelse och uppgift i kyrkans mångfacetterade gemenskap.

Vi är alla viktiga och oundgängliga för Gud. Vi lever i en individualistisk miljö och därför kan det ta tid för oss att förstå att vi behöver kyrkans gemenskap för att bli vad vi är menade att bli i Guds ögon. Det är inte bara fråga om mitt eget självförverkligande. Jag kan bara förverkliga min djupaste identitet och mening med mitt liv i dialog och relation. I dialog både med Gud och med min nästa. Jag blir vad jag är i dialog med Guds Du och min nästas du. I bönen lär jag mig att leva i dialog och relation med Gud. Det präglar hela min existens, mitt sätt att vara och göra. Genom denna relation med Gud kan jag också växa in i en djupare relation med min nästa. Kyrkan är en helig gemenskap där vi både lär oss att leva på tu man hand, i relation med Gud, och med varandra. På det sättet blir Guds inre kärleksgemenskap – den allraheligaste Treenigheten – återspeglad i kyrkan och i oss själva.

I Treenigheten ser vi att Sonen är son eftersom han har en Fader. Och Fadern är fader eftersom han har en son. Deras identitet bestäms av deras ömsesidiga relation. Så är det också med oss. Vi får vår djupaste identitet i relationen och dialogen med Gud och med vår nästa. Allt detta sker inom den gemenskap som kyrkan är där vi får lära oss leva i gemenskap, i de heligas gemenskap, i ömsesidig relation och dialog, i otaliga konstellationer och former. Det är i denna heliga mångfald som kyrkans skönhet strålar fram till Guds ära och för vår frälsnings skull.

Den dialog som dagens evangelium beskriver mellan Jesus och Simon Petrus visar oss på detta. Något liknande sker i vår egen personliga och unika dialog med Jesus. Vi får vår identitet och värdighet i gemenskap med honom. Vi blir vad vi är genom honom. Det vi gör, hur vi lever vårt liv, vår kallelse och vår livsuppgift beror sedan på detta. Därför är det så viktigt att vi går i den skola som kyrkan är, där vi lär oss att leva i dialog både med Gud och vår nästa. Det är en utesäglig glädje när vi börjar ana hur nära Gud har kommit oss och hur mycket han älskar oss och hur angelägen han är att vi skall få vår livsuppgift i kyrkan, i gemenskapen, till Guds ära och människors bästa.